

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 84. Argumentum septuagesimum quartum. Patribus antiquis
succinunt Sancti novissimi. Imprimis Bernardus serm. 1. de Resurrect.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

cendi & curandi vulnera animæ, quàm corporis; ita similis est modus cognoscendi recuperatam animæ sanitate, ac corporis. Non censetur verò post febrem aut vulnus recuperata sanitas corporis, dum febris citò redit, aut vulnus citò recrudescit (tunc enim vulnus à Medicis censetur operum fuisse, non sanatum.) Similiter ergo post inflictum animæ vulnus per peccatum, vulnus illud per pœnitentiam non censetur sufficienter curatum, dum citò redit, &c.

CAPUT LXXXIV.

Argumentum septuagesimum quartum.

Patribus antiquis succinum Sancti novissimi. Imprimis Bernardus serm. 1. de Resurrectione.

977 **I**bi namque Mellissus Doctor, agens de duplici (non de triplici, prout infundatè aliqui putant) pœnitentium genere, primo scilicet eorum, qui post lamenta pœnitentiæ, ad carnales non redeant consolationes, quos dicit Pascha cum Christo celebrare. Secundo eorum, qui, cum visi essent pœnitentiam in Quadragesima egisse, Christi passionibus communicasse, ipsique denuò complantati, per baptismum lachrymarum, pœnitentiæ, & confessionis, peccatorum veniam obtinuisse; post Pascha ad solitas citò redeunt iniquitates. De istis dicit, quòd ex sola consuetudine & simulatione quadam humiliatio illa processit. Ex tam cito proinde relapsu arguit pœnitentiam ipsorum ne tempore quidem Quadragesimæ veram fuisse, sed simulatam; nec ab ipsis honoratum fuisse Passionis; sicut ab ipsis non honoratur tempus Resurrectionis.

978 Quòd enim de his hoc dicit, qui visi sunt in Quadragesima pœnitentiam egisse, Christi passionibus communicasse, &c. & non de tertio aliquo pœnitentium genere, eorum scilicet, qui toto tempore Quadragesimæ ad instantes inhiant dies Resurrectionis (ut volunt aliqui Juniores) ex duobus periculum est. 1°. ex eo quòd de illis ipsis, in quorum persona dixerat: *communicavimus passionibus Christi, complantati ei denuò sumus per baptismum lachrymarum, pœnitentiæ, & confessionis*, immediatè subiungat: *Sic amatores seculi, toto tempore Quadragesimæ, ad instantes inhiant dies Resurrectionis. Heu! ut liberius indulgeant voluptati.* 2°. ex eo quòd de istdem consequenter adiciat: *Sic honorati miseri Christum, quem suscepisti? Venturo parastis hospitium, castigantes corpora, elemosynas impendentes. Et ecce susceptum proditis inimicis; imò exire compellitis, priores nequitas admittendo.* Ex quo deinde inferit, ipsos cum Christo non resurrectisse, id est de morte animæ ad vitam non transiisse: utpote quorum pœnitentia & humiliatio ex sola consuetudine temporis, & simulatione quadam processit. De istdem ergo dicit: *Licet nihil minus reverentie Resurrectionis tempus exigit, quàm Passionis, vos neutrum honoratis: quia ex post-facto deprebentis estis, aut penitus impœnitentes, aut tepidè, non proinde plenè, & ex toto corde pœnitentes. Redite ergo prævaricatores ad cor, & in toto corde querite Deum. & ad se malum, pœnitentes non verbo tantum, & lingua, sed & in spirita & veritate.* Si sic divus Bernardus censuerit de recidivis, qui tempore Passionis confessi sunt peccata sua cum genuit, corporis castigatione, elemosynis, &c. quantò magis sic censuit de recidivis nostris, qui non genuit, non corporis castigatione, non elemosynarum largitione, sed oris dumtaxat confessione asserunt se dolere?

979 De his quidem recidivis agit ibi Bernardus, qui tempore Quadragesimæ ad instantes inhiant dies Resurrectionis, ut liberius indulgeant voluptati. Tom. III.

Sed cui dubium, ad eos inhiare recidivos nostros, ferè omnes, ut liberius repetant convivia, potationes, saltationes, &c. cum nullis quadragesimalia jejunia magis odiosa sint, quàm ipsis?

Nec idè Bernardus recidivos suos per suam illam pœnitentiam justificatos fuisse censet, quia dicit, Christi passionibus communicasse, ipsi denuò complantatos, venturo Christo hospitium præparasse, Christum denique suscepisse. Non enim propterca vult ipsos reverà Christum spiritualiter suscepisse, nec ipsi spiritualiter complantatos fuisse; sed quoad externam dumtaxat apparentiam; eò quòd ex post-facto, tam facili utique, tamque festino relapsu colligat id totum ex simulatione quadam, vel saltem non ex toto & pleno corde processisse, sed ex tepido corde, ad justificationem non sufficiente.

CAPUT LXXXV.

Argumentum septuagesimum quintum.

Ex eodem Mellisso Doctore serm. 2. de Assumptione B. Mariae, aliisque sententiis ipsius, præcedens argumentum roborantibus.

980 **I**bi similiter Doctor ille sanctissimus, explicans verba ista: *mulier quædam excepit eum in domum suam, posteaquam dixit, quòd peccatoris conscientia est carcer; tortores, ratio & memoria; quòdque peccatorem de domo carceris educere Dominus incipit in Confessione: ipsa est enim scopa, quæ mundatus carcer, & ornatus deinceps regularium institutionum juncis quibusdam palchre virentibus, de carcere redit in domum, in qua Christum debes suscipere.* Addit: *habet ergo mulier jam domum suam, ubi suscipiat eum, cui super tantis beneficiis extat obnoxia; sed vix ei, si eum recipere spiritualiter renuit, si non detinet, si non cogit manere secum. . . . Rediens enim, qui prius ejectus est, mundatum quidem, & ornatum domum invenit, sed vacantem, & desertam.*

Relinquitur siquidem mulieri domus sua deserta, quam salvatoris hospitio dignam exhibere neglexit. Quomodo (inquis) poterit domus, emundata confessione priorum delictorum, & observatione regularium institutionum ornata, indigna adhuc judicari habitaculo gratiæ, Salvatoris ingressu? Poterit sine dubio, si superficialitè emundata, & juncis (ut dictum est) strata virentibus, interioris plena sit luto. Quis enim suscipiendam Dominum arbitretur in dealbatis mortuorum sepulchris, que videntur aforis speciosa, intrinsecus autem spurcitia & sanies universa replevit? Esto siquidem us aliquando ipsa superficie delictatus, incipiat primum apponere pedem ei qui hujusmodi est, primam aliquam visitationis sue gratiam indagando: nunquid non respiciet illic cum indignatione? . . . Neque verò ingressam ejus exterioris potest conversationis tenuis superficies sustinere: quoniam omnia penetrat, & in intimis cordibus ejus habitatio est. Quòd si nequaquam spiritus discipline subditum mansuetè peccati corpus inhabitat; factum utique non modo declinat, sed & effugit, atque declinat ab eo.

981 Ecce ergo domus peccatoris, mundata est quidem peccatorum confessione, & ornata quibusdam ornamentis exteriorum operum, seu observatione regularium institutionum; sed adhuc vacans, & indigna habitaculo gratiæ, Salvatoris ingressu. Quando nam hoc contingit? quando peccandi voluntas, in intimis cordibus latitans, superficialitè quidem crassa est, non ex toto intrinsecus eradicated. Quòd ex effectibus ipsius colligitur, ex festino utique facilique relapsu. Cum enim arbor pullulat, virgultaque diffundit, facis apertè ostendit, radicem adhuc vivere, & succum fugere. Sic etiam dum citò post Confessionem quis pre-